

har fanget i den ene eller den anden Del af dette, ikke at tale om, at Fredningstiderne efter § 53 hovedsagelig ere forskellige for de forskellige Fiskearter. Det kan indrømmes, at da Frisenbold Fiskegaard er et faststaaende Redskab, og da der i samme fanges Fisk i et saa stort Omfang, at Handel med dem ikke lettelig vil kunne skjules, vil den Kontrol, som det offentlige efter § 57 kan føre med, at der ikke jægges Fisk, som ere fangede i Fiskegaarden paa forbudne Tider, navnlig Laks og Ørred, der ere fangede i Maanederne December og Januar, kunne være ret virksom; men paa den anden Side paaføres der Gjeren af Fiskegaarden et saa stort Tab ved at fratage ham henimod Halvdelen af hans bedste Fiskeetid, at Statskassen ikke synes at kunne undgaa at erstatte ham dette, idet Oven berøver ham omtrent Halvdelen eller derover — thi han kan ikke hvert Aar i 2 Maaneder afstedige sine Folk — af den Indtægt, som han hidtil har haft og været fuldt berettiget til at have af sin Fiskegaard, der er solgt ham med denne Ret under uantastelig Hjemmel i de tidligere Afdømtter. At det ved Fastsættelsen af en saadan Erstatning vil dreje sig om betydelige Beløb, vil allerede kunne skønnes af Kommissionsbetænkning af 25de September 1884 og de Summer, hvorom der deri er Tale i Retning af Erstatning til Fiskegaardens Ejer, selv om et uheldigt Udfald for ham af den for Tiden for Højesteret svævende Sag maatte bevirke, at han ikke tilkendes de af ham under Sagen paafaaede og omstridte Rettigheder. Men selv uden Recepteren af disse Rettigheder anslog afdøde Fiskerikonjulent Fiedler i 1874 (se Fiskerikommissionens trykte Protokol Bilag IV pag 20) den aarlige Nettoindtægt af Fiskegaarden til 4,000 Rdl. = 8,000 Kr. og Gaardens Kapitalværdi, denne Indtægt kapitaliseret efter en Rentefod af 5 pCt. p. A., til 80,000 Rdl. eller 160,000 Kr., medens Kommissionsbetænkningen af 25de September 1884 paa Grund af de siden hin Tid i høj Grad stegne Priser paa Fisk anslog Nettoudbytet til 12 à 15,000 Kr. aarligt, hvilket paa samme Maade kapitaliseret efter en Rentefod af 5 pCt. p. A. giver en Kapitalværdi af mellem 300,000 og 375,000 Kr., hvoraf Halvdelen altsaa vil være mellem 150,000 og 187,000 Kr.

Lader man det blive ved den gamle gennem Aarhundreder nedarvede Ordning, at hele Vandarealet lige op til Fiskegaarden, denne medindbefattet, i retslig Henseende betragtes som Fjord, da ville Følgerne heraf efter den ny Fiskeriløvs Skrafttræden i det væsentlige blive efterstaaende.

For bemeldte Vandareal ville da Forrifterne i Lovens Kapitel 4 være gældende. Disse Forrifter indeholde en Række Bestemmelser sigtende til at forhindre Fiskeriets Udælgelse. Saaledes er ifølge § 41, jfr. §§ 8—9 og 11—14, Brugten af Trawl forbudt. Waad befæstet til Waad eller andet Fartøj maa ikke ved Underliget (Undertællen) være befæstet med større Vægt end 40 Pund (§ 8); Fiskeri med Waad af hvilken som helst Slags er efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse forbudt i Maanederne Marts, April og Maj indtil i en Fjerdedel af Vandet, hvor Fiskehaglen antages særlig at udflækkes (§ 8); intet Fisteredskab maa udsættes eller Waadtræet finde Sted nærmere end 200 Favne ved Fjordens Udmunding i Havet, og ej heller nærmere end henholdsvis 100 eller 50 Favne ved Aærs og Vækses Udløb i Fjorden (§ 11); paa Braad- eller Biglystre skal Afstanden være mindst $\frac{1}{2}$ Tomme imellem Flæner og Tunger, midt imellem hvilke iflun en Big maa anbringes (§ 12 jfr. § 33 b 1); paa Savlyster skulle de savannede Flæner og Tunger have en indbyrdes Afstand af mindst $\frac{1}{2}$ Tomme foroven og $\frac{1}{4}$ Tomme foroven (§ 12 jfr. § 33 b 3); Aaletroge skulle have et Mellemrum af mindst $\frac{1}{4}$ Tomme mellem Dd og Stang (§ 12 jfr. § 33 c); Indenrigsministeren kan forbyde nyopfundne Redskaber, som han anser for skadelige (§ 14). Hertil kommer endnu Forbudene i § 56 mod Brug af og Handel med Fisk, som ere under de i Paragraffen nævnte Størrelser. Samtlige disse Bestemmelser gaa dels ud paa at sikre Fiskene den fornødne Fred i Vegetiden, dels at forbyde Brugten af visse Redskaber, og dels at forhindre, at Fisk af for ringe Størrelse fanges. I intet Tilfælde maa Overtrædelser kun paatales af private, hvilket giver en daarlig Kontrol, men Overtrædelser paatales altid af det offentlige. Farvandet vil saaledes paa ingen Maade komme til at henligge uden en ret indgribende og i Henseende til sammes Overholdelse effektiv Beskyttelse. Endelig paahviler der ikke Frisenbold Fiskegaard nogen Forpligtelse til at holde aaben til visse Tider endfige hele Maaneder, og ethvert Spørgsmaal om Forpligtelse for Staten til at holde Fiskegaardens Ejer fladesløs bortfalder derfor.

Sammenligner man nu Vilkaarene, saaledes som disse vilde blive, dersom man i retslig Henseende som hidtil gennem Aarhundreder betragter det hele Vandareal som Fjord, eller dersom man modsat henlægger den øvre Del af samme fra et eller andet Sted under Reglerne for „Ferskvandsfiskeri“, forekommer det mig, at Valget af det første ube-